

Michał Parczewski

Wybrzeże, woj. przemyskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 13, 201-202

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sądzić to na podstawie pierwotnej nazwy tego terenu przyjętej później za nazwę ulicy "Burgwalle". Nazwa "Burgwalle" pojawia się w materiałach pisanych po raz pierwszy w 1395 r. - "borgwale".

Przybliżoną chronologię odkrytego obiektu ustaloną w wyniku badań, wyznaczają: "terminus ante quem" jamia nr 1, zasypana materiałem pochodzącym z wykopu fundamentowego, odkrytego obiektu zawierająca naczynie datowane najwcześniej na schyłek XIII wieku oraz "terminus post quem" mur miejski II obwodu obronnego, dobijający do obiektu. Budowa muru miejskiego II obwodu przypada na lata 1328-1347.

W chwili obecnej wiadomo zatem, że odkrytą budowlę należy umiejscawiać w przedziale chronologicznym między trzecim ćwierćwieczem XIII wieku, a przed połową XIV wieku.

Budowla nie została w całości zrealizowana, wyznaczono jedynie jej mury zewnętrzne.

WYBRZEŻE
woj. przemyskie
Stanowisko 1

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii
w Krakowie

Badania prowadził dr Michał Parczewski. Finansował UJ oraz Muzeum Okręgowe w Przemysłu. Trzeci sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /IX/X - poł. XI w. /.

Wykopy zlokalizowano w części południowo-wschodniej plateau wódziska "Grodzisko", przy krawędzi zbocza, wzdłuż której przebiegały niegdyś obwarowania grodu. Odsonięto dalsze odcinki wału. Był to nasyp ziemny o zachowanej szerokości około 180-240 cm i wysokości do 70 cm. Przykrywał on kilkucentymetrową warstewkę ziemi z resztkami spalenizny /ślad pożaru lasu? /. Nasypowi od strony wnętrza grodu towarzyszy zagłębienie terenowe o charakterze płytkiego rowu z płaskim dnem. Prawdopodobnie stąd pobierano ziemię, z której wykonywane były umocnienia. W zagłębieniu zlokalizowano budowle mieszkalne.

Odsonięto pozostałości kolejnej chaty mieszkalnej /obiekt 7/. Zarzys jamy uchwycono na głębokości 160 cm. Był to prawie kwadratowy obiekt, o wymiarach około 390 x 370 cm, z korytarzem prowadzącym do wnętrza domostwa od strony ściany północno-wschodniej. Wypełniisko jamy sięgało do głębokości 270 cm. Ściany boczne były pionowe, dno tworzyło równą płaszczyznę pokrytą warstewką gliny o charakterze klepiska. W narożnikach i w centrum każdej ściany, znajdowały się doły postępowe. Na głębokości 220-270 cm w narożniku zachodnim odsonięto destrukcję pieca kamiennego o kształcie podkowiastym. Palenisko /55 x 40 cm/ umieszczone zostało na poziomie dna domostwa. Dwa kamienie wtórnie użyte do budowy pieca - to fragmenty żarna. Z zasypiska obiektu 7 pochodzi około 160 ułamków naczyń, które można datować od przełomu IX/X w. do około połowy XI w.

Fragmenty ceramiki znalezione poza obiektem 7 również należą do tego okresu. Ujawniono także ceramikę średniowieczną, jakkolwiek znacznie mniej liczną.

ZOCHOWO, gm. Potęgowo
woj. śląskie
Stanowisko 21

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza w Poznaniu
Katedra Archeologii

Badania prowadziła dr Dobrochna Jankowska.
Finansował Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Ślupsku i Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu. Drugi sezon badań. Grodzisko
wczesnośredniowieczne - VII/VIII wiek.

Wykonano pełny przekop przez wał obiektu oraz założono 2 wykopy sondażowe w celu ustalenia, czy stanowisko posiadało pełny pierścień obronny. Stwierdzono, że gród posiadał umocnienia z trzech stron, z czwartej natomiast zabezpieczenie stanowiła bardzo stroma skarpa opadająca ku trudnej w tym miejscu do sforsowania rzece Łupawie. Wał postawiono na warstwie niwelacyjnej z gruboziarnistego żwiru. Zbudowano go w konstrukcji przekładkowej i przesypano belki gliną, obsypując następnie całość nasypem piaszczystym. Zachowana wysokość wału drewniano-ziemnego wynosi ca 1,5 m. U podnóża wału od zewnątrz uchwyconą prawdopodobnie ślady drogi dojazdowej. Zlokalizowano też "bramę" grodu. Wzdłuż wału od wewnątrz biegła, częściowo umocniona kamieniami półka wyłożona żwirem, za którą znajdował się rów o wypełnisku złożonym z intensywnej próchnicy przesyconej spalenizną, z którego pochodzą znaczne ilości materiału ceramicznego. Materiał ten można datować orientacyjnie na VII/VIII w. Poza ceramiką z obiektu uzyskano 1 nóż żelazny, 3 przęśliki i kilka bryłek żużla żelaznego. Szereg przesłanek wskazuje, że gród został zniszczony przez pożar.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UAM w Poznaniu.
Nie przewiduje się kontynuacji badań.